

nostjo pričakovala rezultata, saj se je prvič v zgodovini zgodilo, da je bil naš klub povabljen v deželo, kjer je nogometu tekla zibelka, kjer so prvaki sveta. Balj smo se in upali: ali se bomo dostojno odrezali, ali osmešili. Mladi smo še v tem športu in neizkušeni. Res da so naši fantje sijajni, toda naporno popotovanje, igra na tujem igrišču in pred tujim občinstvom, joj, kako bo! Pa je prišlo prvo poročilo: ob polčasu 4:0 za Angleže. Fantje so imeli preveč strahu pred mojstri sveta, niso se mogli znajti, nič jim ni uspelo. Gledalci so se pomilovalno nasmihali. V odmoru je igralce nagovoril vodja: »Vsa Jugoslavija gleda na vas, ki jo zastopate!« In glejte čudo: kakor prerojeni so naši zaigrali v drugem polčasu. Potisnili so nasprotnika v obrambo, napad za napadom se je valil proti njegovim vratom. Kmalu so dali prvi gol, za tem drugi. Gledalci lastnim očem niso mogli verjeti, nehote so udarili v burno ploskanje. Z naporom vseh sil se je Angležem posrečilo preprečiti nadaljnje uspehe in ohraniti rezultat 4:2 v svojo korist. Vsi veliki angleški časniki so pisali o nas kar najpohvalneje, češ, bog ve, kako bi se bilo končalo, če bi bili Jugoslovani že spočetka tako zaigrali. Pa še nekaj so našim soglasno priznali, da so namreč igrali dostojno, ali kakor pravi Anglež: fair. In to je največje priznanje!

V zadnjem času smo imeli v Ljubljani turnir za prvenstvo dravske banovine v namiznem tenisu; osvojil si ga je Marinko, ki brez dvoma spada med naše najboljše

igralce. V splošnem je ta turnir pokazal, da so naši slovenski igralci neverjetno napredovali, posebno nekateri mlajši, o katerih doslej še nismo nič slišali, n. pr. Kosmina.

Sedaj pa še za šahiste nekaj. V središču zanimanja je še vedno dvoboj med Aljehinom in Euvejem. V zadnjem mesecu se je pokazalo, kako je prerokovanje nevarno. Vsi so pravili, da bo Aljehin igraje zmagal, sedaj pa tak preobrat: Euve je izenačil, danes, ko to pišem, imata oba borca po sedem dobljenih iger in sedem neodločenih. Bolje tako, bo borba vsaj do konca napeta!

Eden od mojih radovednih Zvončkarjev me je vprašal, kateri so poleg dr. Vidmarja in Pirca najmočnejši slovenski šahisti. Zbrani so po večini v Ljubljanskem šahovskem klubu, ki je bil še pred kratkim državni prvak (zadnjega tekmovanja se ni mogel udeležiti!). Njihovo moč vam podam po uspehu na zadnjem amaterskem turnirju, ki se je vršil avgusta meseca v Ljubljani. Prvi je bil in si s tem priboril naslov narodnega mojstra Milan Vidmar, vele-mojstrov sin, drugi Preinfalk, nato slede Sikošek, Prek, Ciril Vidmar in mladi Šiška. Izredno močni pa so poleg teh še Vogel-nik, Furlani, Šorli, Rupnik in brata Gabrovška, ki se turnirja po večini niso mogli udeležiti. Od mariborskih šahistov naj omenim prof. Stupana, Ostanka, dr. Kramerja, pa tudi mariborski mlajši so precej močni. Gotovo je, da se nam s takim moštvom na dvajsetih šahovnicah ni ustrašiti nobene druge banovine.

DVE OKROGLI

»Mamica, daj me že vendar enkrat »trajno« skopati, da mi ne bo treba vsak dan v vodo.«

»Ker si bil priden v šoli, ti podarim čisto nov dinar!«

»Ni potreba, oče, s starim desetdinar-skim novcem sem tudi zadovoljen.«